Ч. 172 (13.717). Львів, понеділок 2. липня 1934. Poczlowa oplate oplacono ryczaltem. Рік LV.

# ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. щадн. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло", Львів.
Головний Редактор приймає від 11—12 год. перед полуднем.
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:
Місячно 5·00 зол.
Чвертьрічно 15·00 „
Піврічно 30·00 „
Річно 60·00 „
ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зол., Німеччині 7·50 зол., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зол., Австрії 7·50 зол.— Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41.
„ Друкарні: 29-26.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

## Сокільського походу містом не буде!

**Комунікат Здвигового Комітету Сокола-Батька у Львові.**

Повідомляємо Українське Громадянство міста Львова, що заповіджений — по узгідненні з адміністраційною владою — на неділю 1. липня ц. р. **похід сокільських гнізд вулицями міста Львова** з причин від Здвигового Комітету незалежних, на жаль, **не відбудеться.** Решта програми лишається надальше незмінена в такім виді, як її часописи досі до прилюдного відома подавали.

Подання Здвигового Комітету в справі залізничих знижок на проїзд учасників Здвигу з місцевостей всіх трьох воєвідств, не зважаючи на пильні старання, міністерство шляхів залишило по нинішній день без відповіди. Тому справу знижок слід уважати **неактуальною.**

Ще раз пригадуємо всім замісцевим учасникам, що безпосередньо по своїм приїзді до Львова повинні зголоситись до нічлігових канцелярій, а звідси піти або просто на нічліг, або на спільну сокільську вечеру до саль Т-ва „Українська Бесіда", вул. Рутовського 22, які будуть відчинені для Соколів до год. 11. вечором. **Зайвих проходів по місті слід безумовно уникати.**

Всім П. Т. Видавцям і Кольпортерам подаємо до відома, що **розпродажа** підчас Здвигу **на площі друків або роздача летючок** без відома Здвигового Комітету буде рішучо **заборонена.**

Здвиговий Комітет.

## Учасниць Жіночого Конґресу витають у Львові.

**Чайний вечір Української Парляментарної Репрезентації на честь учасниць Жіночого Конґресу.**

В пятницю, 29. п. м. в кімнатах УНДО відбувся вечір, який надовго остане в памяті учасників. Це Українська Парляментарна Репрезентація гостила чаєм в домівці Українського Нац. Дем. Обєднання закордонних делегаток на Жіночий Конгрес, Президію та Організаційний Комітет Конгресу.

Серед премилого настрою започаткував свято від імени У. П. Р. і УНДО-ня пос. О. Луцький, довшою, сердечною промовою, після чого гуртки гостей, пані і панове, засіли за столиками, оживлені, розсміяні, раді поґуторити, підсумувати враження з так прекрасно закінченого Жіночого Свята. Відшукалися старі знайомі, навязувалися нові нитки контакту з далекими, а проте так близькими гістьми.

І сипались промови. На хвилину забулися турботи дня, сонішна радість так і проміннювала з кожного слова бесідників. Говорила представниця української еміграції в Чехословаччині п. Лідія Садовська, бадьоро і тепло; вибухав гумором ред. Мудрий, відкликалася до старших сестер і братів представниця Закарпаття п. д-р Кононенко Харита. П. Мілена Рудницька закінчила своє головування Конгресу „ліквідаційною промовою", незвичайно дотепно розраховуючися з кол. противниками і опонентами Конгресу. Прегарно і як все лірично, говорив о. прал. Куницький. А дальше: п. Горбачева з Полісся, п. Чикаленкова і п. Мірна з Праги, а накінець д-р Копач доповнили багату низку коротких, добрих і дуже теплих промов.

Спільна фотографія учасників вечора завершила це премиле і небуденне свято. У святі взяли участь представники преси і наших центральних установ.

Накінець кілька конечних слів щирого признання: Належиться воно господиням свята паням: І. Левицькій, Колтунюковій, Целевичевій та ін., які подбали, щоби зустріч випала дійсно імпозантно.

Р—Н.

### Жінки-еміґрантки у митрополита Андрія Шептицького.

У поворотній дорозі з Українського Жіночого Конґресу у Станиславові спинились у Львові делеґатки українського зорґанізованого жіноцтва в еміґрації (Чехословаччина, Америка, Канада). Три з них, а саме пані *Мірна, Садовська і Чикаленко* відвідали вчора (пятниця) митрополита Андрія Шептицького.

### Вінець на могилу Івана Франка.

Представниці еміґрантських жіночих організацій пані *Мірна, Садовська і Чикаленко*, спинившись у поворотній дорозі з Жіночого Конгресу у Льові, зложили вінець на могилу Івана Франка.

## Перед рішаючою боротьбою фашистів

**зі соціялістами у Франції.**

ПАРИЖ, 30. 6. ПАТ. Вчора відбулися у Пол'язі віча орґанізації Кроа де Фе, при участи 30.000 членів. На вічах промовляв провідник французьких фашистів полк. Де ля Рок, який взивав членів до найбільшої дисципліни. Одночасно уладили соціялісти пять протестаційних віч проти поширювання фашизму у Франції. Зміцнені відділи поліції не допустили до сутичок між фашистами і соціялістами.

### Загострювання взаємин між Німеччиною і Литвою.

**Новий президент соймику в Мемелі.**

Рига, 30. 6. ПАТ. Ґубернатор Мемеля Новакас усунув німця д-ра Шравбреа, президента соймику в Мемелі, за його протидержавну працю. Президентом соймику призначено предсідника директоріяту в Мемелі. Д-р Шравбер піддержував розвязану німецьку націонал-соціялістичну партію, яка намагалася прилучити Мемель до Німеччини, себто виступала проти цілости литовської держави.

## Загинув слід по летунах.

ЛЬОНДОН, 30. 6. ПАТ. Хоча проминуло 26 годин від хвилини, коли брати Адамовичі вилетіли з Гарбур Ґрас, і летуни повинні вже були долетіти до Анґлії, дотепер нема про них ніякої вістки.

### Твердині на побережі Чорного Моря.

З Одеси надійшли вістки, що большевики виселили 12 тисяч населення на просторі кільканадцять кільометрів вздовж побережа Чорного Моря на схід і на захід від Одеси. Виселенців примістять на Кримі. На побережі збудують твердині і поширять базу для чорноморської фльоти.







## ВІЧ-НА-ВІЧ

## Великого Історичного Свята Української Жінки.

**Загальне враження кореспондента „Діла" з Українського Жіночого Конґресу у Станиславові.**

В гаморі й русі Конгресу, що наливає всі години дня й вечора нервовим напруженням, за яким треба пильно слідкувати, важко кореспондентові часопису, який повинен занотувати кожну дрібницю й вислати негайно звіт, написати ще й загальне з нього, велике і складне враження. Для цього требаб мати окремий вільний час і велич враження цілости перефільтрувати, упорядкувати та прилагодити до друкової форми. Роблю це сьогодні, гордий, що був свідком історичної як-не-як події, події, що матиме свої наслідки на довгі літа.

Думаю, що всі представники преси і зокрема всі приявні на Конгресі згодяться зі мною, що ми пережили велике свято. Такі свята бувають раз на кількадесять літ. Проти нього блідне щорічне Свято Молоді Р. Ш., Свято Коперації і si licet можна порівняти його хіба з величним всенароднім святом відслонення памятника Ів. Франка, яке ми пережили два роки тому. Не день-два згадуватимуть його люди: настрій його і спогади тягнутимуться довго, тижнями, місяцями, а думаю, що й за кілька літ, хто з нас буде у Станиславові і проходитиме повз масивну будівлю українського „Сокола" при Третьомайській вулиці, не буде міг перейти без зворушення.

Щось було великого, а впарі з тим сердечного і святочного в цій будівлі й біля неї у днях від 23.—27. м. м. Щось було надзвичайне і в тих гуртах жінок, що під будівлею й на її подвірю ніби розкинені квітки увесь день збиралися й розходилися, в коридорах і передсінках салі, де підчас нарад панувала абсолютна тиша, а на павзах знімався радісний гул, ніби прибій моря враниці, в салі нарад, набитій навдивовижу ясім усі пять днів делеґатками й

на сцені, на якій сиділи справді сестри — з Америки, Канади, Закарпаття, Буковини, Волині й Полісся — і звідки падали слова, мягкі виговором, але крицеві своєю вагою, доцільністю, завзяттям і повагою праці. І виставки і домівка конгресового бюра і кімнати комісій, усе це було незвичайне: Маю враження, що так виглядають й департаменти великих державних будівель, у яких вирішуються важкі та важні справи.

А Станиславів? Місто стояло під знаком Конгресу. Воно не тільки розмалювалося афішами Конгресу й на вулиці більш як коли, зустрічали ви, зокрема в обід і вечором, жінок з синьою стяжечкою й надруком на ній „Делеґатка". Не тільки гучніше, як коли, гомоніла українська мова на його вулицях, пересувалися швидше фіякри, придивлялися й говорили тільки про Конгрес мешканці Станиславова та купці того міста. Над усім містом стояла українська атмосфера, можливе від тих жовтоблакитних прапорів, що лопотали на Третьомайську вулицю з даху „Сокола" та великого напису на будівлі „Український Жіночий Конґрес 1884—1934". Цю атмосферу вичувалося в кожній зустрічі з мешканцями Станиславова: Як що розмова не зачиналася від Конгресу, то напевне сходила й оберталася довкола нього. Тямитиме Станиславів довго це почесне для нього свято, а зокрема другий день його — День Української Селянки — коли на його вулицях ця селянка була не з кошиком і банькою молока, а святочною гостею і розяснена своїм днем, кольористичною народньою ношею квітчала густо його кожний тротуар.

Сам Конгрес?

Треба було бути на ньому, щоб повірити в незвичайну його зорґанізованість, дисципліну, високий рівень, зразковий лад і порядок. Провід Конгресу, що спочивав зразу в руках п-і пос. Мілени Рудницької, потім п-і Ірини Павликовської, опісля знову в руках першої, може бути зразком для того, як інтеліґентно, річево й дисципліновано можна володіти масою людей, матеріялу й часу, як тактовно можна вирівнювати загострення, інциденти й бурхливі вибухи, хоч їх було менше, ніж пальців на одній руці. Те саме можна сказати і про Діловий Комітет і його членицьо: завдяки їм преса не тільки була своєчасно інформована, але й у всіх нюансах був на Конґресі лад. Ніхто не крутився, не допитував і не жалівся, все було визначене й заздалегідь передбачене, кожний мав свое місце — від делеґаток, нічліґів і принагідних купців до інформацій і буфету. Це треба було бачити.

До високого рівня орґанізаційної сторінки Конгресу достроювались і його наради. Реферати були виголошені різкішим чи слабшим голосом, були зразкові й менше річеві, були на цікаві й відомі вже теми. А проте їх слухала саля з неслабнучим зацікавленням, всупереч гарячі на салі й ніхто не перебивав їх навіть виходом з неї. Так само йшла й дискусія. Рівно, легко, цікаво, а хоч тут і там кинене гостріші завваги і слова, то реакція на них була зовсім інша, ніж на мужеських зборах. Жіночість вміла всунутись навіть у дуже сухі та річеві форми дискусії чи суперечностей і ці різкі моменти тонули у загальному ясному вражінні цілости, задивленої у завтра і краще наладнання праці до нього.

А імпрези? У них теж було видно солідну підготовку і святочний настрій. І чи це був равт станиславівського Союзу Українок для гостей, чи равт, що йшов під гаслом „Шануймо рідну ношу", чи академія для селянок — на всьому тому було видно руку жінки, руку, що вміє зробити все яснішим, милішим і привітнішим, ніж би це робив мужчина. Точки програми всіх імпрез були дібрані, в рецензіях про них побачите щонайкращі й відомі прізвища, з виїмком хіба п-ни Ґоґульської Іри, молоденької, з діточим лицем, танечниці, що продукувала вперше перед такою солідною публикою танки власного укладу і виявила в них направду небуденні завдатки таланту. Може й тому панувала на всіх цих імпрезах така щира й товариська атмосфера, що їх влаштували жінки й надали їм свою мягкість, ніжність і чепурність. А вже коли треба вичислити найкращу точку всіх імпрез, то нею була безсумнівну ревія народніх строїв на равті третього дня конґресу. Це була каскада — ні, музика кольорів, орнаментики й форм, що викликувала і бурхливі, безупинні оплески і щире захоплення.

Згадуючи ревію народньої ноші, годі поминути тісно звязану з нею етноґрафічну виставку Конґресу, розміщену у трьох салях рідношкільного будинку побіч „Сокола". Такої чудової й багато етноґрафічної виставки нам не доводилося досі бачити. Дві тисячі експонатів — і цілі стирти їх ще у маґазині. Зразки такі, що і в музею не найдете. Все тому, що це привезли і звезли жінки з ріжних сторін краю, зза кордону, навіть селянки. І тому виставка була постійною атракцією, так само, як її посестри, фотоґрафічна виставка історії жіночого руху з незвичайно багатим матеріялом та книжкова, цікава, багата, зразково зложена й доповнена портретами всіх українських письменниць та їх середовищ над столиками з їхніми книжками.

Серед того всього, на нарадах, імпрезах й поза ними минали дні Конґресу швидко. І коли останнього дня набилася щільно саля, льожі й балькон гістьми, коли на сцені зявився у повному складі Діловий Комітет і почесні гості, коли й за стіл преси дістали ми нових товаришів з варшавської й навіть виленської преси — було жаль, що Конґрес ось за кілька годин скінчиться і повага хвилі відбивалася на всіх обличчях. Велике обєднуюче почування росло під слова прощання делеґаток з далеких земель і зза кордону і коли врешті п-і пос. Мілена Рудницька почала свою прощальну промову — це почування напнялося до зеніту. Не соромлюся, що я сам мав сльози зворушення в очах: це, що висіло в повітрі, що обєднувало всі ці сестри з Полісся, Волині, зеленої Буковини, зза семи гір і семи рік, зза океанів, було завелике, щоб його можна було спокійно перевести. Це „завелике" приневолило плакати багатьох делеґаток та кидало їх собі в сестрині обійми.

А коли лунала грімко наша найкраща пісня, наш гимн „Ще не вмерла", коли на залиту сонцем вулицю летіли її звуки, я був певний і гадаю, що всі представники преси були того певні:

Ця пісня — присяга Української Жінки може сміло летіти до всіх країн світу, у їх столиці, до жінок усіх націй і сміло може перед ними маніфестувати, що на заставах наших великих всенародніх змагань стає нова, міцна, завзята й боєва фалянґа.

Фалянґа українських жінок-громадянок, що своїм Конґресом здали іспит своєї зрілости, гідної наших великих днів перед іншим, Найбільшим, Сонішним і Вічним Святом нашої Батьківщини.

*Анатоль Курдидик.*

# Міжнародні зїзди та конференції в Чехословаччині

## 1934 р.

Підчас літніх вакацій цього року мають відбутися в Чехословаччині міжнародні зїзди та конференції, на яких бажана булаб участь і українських учених, особливо українського учительства.

Насамперед слід згадати, що в днях 8—11. серпня має відбутися в Празі 7-а Конференція делеґатів Міжнародньої Федерації Учительських Товариств. Як відомо, членом цієї Федерації є також Т-во „Взаїмна Поміч Українського Учительства" у Львові. У тих-же днях — від 8. до 14. серпня — в Усті над Лабою (Aussig am Elbe), в 100 км. від Праги, орґанізується міжнародня учительська школа з рамени Міжнародного Учительського Секретаріяту в Брюселі, що обєднує поверх сотні тисяч учителів зі шкіл усіх ступнів у Чехословаччині, Голяндії, Бельгії, Франції, Швайцарії та інших країнах. На лекторів у цій школі запрошено найвидніших педаґогів з ріжних країн (Франції, Швайцарії, Голяндії, Бельґії, Чехословаччини й ін.). Головною метою лекцій буде — „Авторитет у школі та особистість дитини". Плата за навчання — 50 чк. По залізниці в ЧСР знижка 50 проц. Зголошуватися на таку адресу: Praha II, Hybernska 7/I. Odborova organisace učitelu a profesoru soc. demokratu.

В днях 2—7. вересня в Празі відбудеться 8-й Міжнародній Фільософічний Конґрес, на який уже зголошено 91 рефератів. Підчас Конґресу буде відкрита вистава світової фільософічної літератури, вистава памяток і документів з історії чеської фільософії та вистава Берн'арда Больцано. Членський внесок — 120 чк. для звичайного члена (може брати участь у дискусії та одержати публікацію, що міститиме в собі реферати та протоколи Конґресу) і 70 чк. для надзвичайного члена (має право участи на всіх засіданнях Конґресу). Зголошуватися до 31. липня на адресу: Praha I, Smetanovo nam., 55.

Накінець, у днях 11—15. вересня там-же, в Празі, відбудеться 8-й Міжнародній Психотехнічний Конґрес. У числі секцій, на які поділяється Конґрес, важливе місце займе педаґоґічна секція, де обговорюватимуть педаґоґічні питання в звязку з психольоґічними дослідами.

До цього часу вже зголошено поверх 100 рефератів. Членський внесток — 200 чк.; учасники педаґоґічної секції платять лише 30 чк. Зголошуватися на адресу: Praha I, Celetna, 20. Ustředni psychotechnicky ustav česko-slovensky.

Ст. Сірополко.

## Напад хунхузів на панцирний поїзд.

З Мукдену повідомляють, що біля манджурсько-большевицького кордону китайські хунхузи напали на панцирний поїзд і перекинули льокомотиву і декілька ваґонів. Є 36 убитих і багато ранених.

—o—

## Війна Болівії з Параґваєм не вгаває.

З Асунціон повідомляють, що між військами обох держав ведуться завзяті бої за твердиню Болівіян. У битві бере участь біля 100 тисяч війська.

## Затонули два контрторпедовці.

ЛЬОНДОН, 30. 6. ПАТ. Надійшли вістки, що два японські контрторпедовці Іназама та Міюкі зударилися підчас маневрів і потонули. Пять моряків убитих, а багато ранених.

## Затіснювання взаємин між Туреччиною і Персією.

АНКАРА, ПАТ. До Стамбулу приїхав Кемаль Паша з перським шахом, якого витали з військовими почестями. Шах оглянув морську школу, а опісля воєнну академію.

## Великі летунські маневри в СССР.

З Москви повідомляють, що у всіх більших містах СССР відбуваються великі летунські маневри. В Ленінграді та Одесі взяла участь морська фльота. На просторі СССР збудовано біля 300 тисяч схоронищ перед ґазами.

—o—

## Карахан амбасадором у Туреччині.

МОСКВА, 30. 6. ПАТ. Центральний Комітет призначив Карахана большевицьким амбасадором у Туреччині.

## Охолодження французько-московської приязні.

Редактор Бріке, дуже добре поінформований про зовнішню політику Франції, пише у „Журналь де Женев“ з 26. червня ц. р. у звязку з подорожю Барту до Букарешту між іншим таке: „Від кількох днів французько-большевицькі залицяння припинились. Розвиток відносин, зазначений французько-німецьким порозумінням у справі Саари, продовжується. Думаємо, що подорож фон Ріббентропа до Парижа можна вважати приязним жестом Берліну, який має розвіяти всякі підозріння про останню зустріч у Венеції. В самій Франції деякі праві кола не виступають так ворожо проти переговорів з Німеччиною, але за те виступають проти Совітів. А це елементи, з якими треба в Парижі числитися. Коротко кажучи, після нового порозуміння між Барту та Іденом у гостинниці де Берг у Женеві в дні 7. червня ц. р., Ке д'Орсей здається притишила ніжні заходи пана Літвінова. М-ство закордонних справ та війни здається нарешті здали собі справу з того, що всяке співробітництво з Москвою має межі, покладені географією, природою III. Інтернаціоналу і кволістю Росії“. (Укр. Бюро, Женева.)

—o—

## Мир в Арабії.

### Консолідація арабської нації.

Війна між двома державами Геджасом і Єменом закінчилася підписом миру. Мировий договір вводить вперше поняття єдности арабської нації і солідарности всіх арабських племен. Обі держави заключили договір при дилатній співпраці великого муфтія (магометанського духовного достойника) в Єрусалимі. Обі держави зобовязалися заховати строгу невтральність у суперечках між сусідними арабськими племенами та посередничити у всіх справах між племенами Великої Арабії. Прикордонна смуга Геджасу та Ємену буде зневтралізована. Обі держави матимуть спільні посольства за кордоном.

—o—

## Туреччина у недалекій війні.

(УП) В загальному так виглядає, що Туреччина йде зовсім на поводах московської політики, а всі турецькі політичні потягнення виглядали на якісь вискоки в бік, від генеральної московської політичної лінії. У московсько-японському конфлікті Туреччина відограє дуже важну ролю. Про це знає Японія і тому залицяється тепер до турків і пропонує їм дешеву зброю та розбудову збройної промисловости. Не без впливу Японії йде тепер наближення між Туреччиною, Персією, Афганістаном та Іраком. Але є познаки, які вказують, що базою цього бльоку має стати магометанство і що його вістря буде звернене проти Москви та буде боротися за визволення зпід московського панування всіх магометан. Зате в Европі Туреччина веде протиревізіоністичну політику. Старається позаключувати пакти зі всіми балканськими державами, що звератеться в першу чергу проти Італії, яка хотілаб осадовитись і на Балкані і в Малій Азії і в Африці. Ці договори Італії перерізують шлях на Україну, до єдинокої певної бази сирівців для індустрії. Відношення між Грецією й Італією загострене. Це використовують французи для себе, а турки погодились теж з греками, щоби в той спосіб натиснути на Італію та на її політику на Балкані. Далі виявляється, що в справі Дарданелів турки уступили під натиском Британії. Себто, що Англія користується в Туреччині більшим респектом ніж Совіти. Совіти дуже хотіли, щоби Туреччина замкнула Дарданелі. Турки живуть з Москвою від 1921 р. у приязні тому, бо не бояться комунізму. Всякі московські спроби зреволюціонізувати Туреччину на комуністичний лад не повелись.

—o—

## Новий всесв'тній конгрес комінтерну?

(УП) Як довідується дописувач „Таймса“, виконавчий комітет Комінтерну виготовив остаточну програму нового всесвітнього конгресу комуністичного інтернаціоналу. Конгрес має бути скликаний в найближчому часі, щоби повести „всесвітню боротьбу проти фашизму“. Організатором конгресу є жид Мануїльський.





# Становище жінки на Радянській Україні.

(Реферат з 2. дня Українського Жіночого Конгресу).

Докінчення.

IV.

За останніх 4—5 літ черги для одержання продуктів зробились загальним побутовим явищем. Щоб дістати кільо картоплі, жінки простоюють у чергах по 5 годин. За молоком стають у чергу від 6. год. рання. За галянтерією черги стоять звечора. Бійки, лайки припиняються лише заходами кінної поліції (ці ілюстрації взяті з „Робітничої Газети 1929—30 р.) Звістки подібного характеру зустрічаємо раз-у-раз на сторінках радянської преси.

Де ж те славнозвісне звільнення жінки від хатнього рабства, яке так красномовно обстоював Ленін? Дійсність переконує нас, що хатнє господарство не тільки не зліквідовано, але стало справжньою каторгою для справді упослідженних громадянок Радянської України.

Для розвязання жіночої проблеми не менш важливим, ніж створення деяких правних норм є осягнення в суспільстві деякого психічного перелому у відношенні до жінки. Багато гарних фраз з большевицької літератури щодо цього я моглаб тут навести. Але чи перейдено від цих паперових заяв до справжнього рівноцінного трактування жінки?

Очевидно в умовинах радянської дійсности, де свобода слова і громадської опінії є лише контрреволюційним шабльоном, даремно булоб шукати відповіді на це питання. Справжнє трактування жінки на Радянській Україні можна схарактеризувати не офіційними резолюціями ріжних радянських організацій, а тими пятками, які ми знайдемо в творах красного письменства. За умовин деспотичного режіму в красному письменстві завжди можна більше знайти для характеристики справжнього життя і відносин, ніж в офіційних енунціяціях урядових чинників. Коли ми пригадаємо собі ту характеристику становища жінки і ті жіночі образи, які дає нам найбільший письменник Радянської України М. Хвильовий, перші роковини трагічної смерти якого припадають саме тепер, сум і жах огортає наше серце за становище наших сестер на Радянській Україні.

Я пригадую тут сумно-трагічний образ героїні „Сентиментальної історії“ молодої дівчини комуністки, яка з глухого степового закутку виїздить до великого міста. Вона у свому рідному закутку „раптом“ добачила, що прийшла якась нова личина і нашою провінцією зашуміла модернізована тайга аліятинки і тільки зрідка, проривалися молоді „вітерці“. Там, „в комсомолі, була якась дика розгнузданість і дівчата, що йшли туди вже у пятнадцять років, робилися „чесними давалками“, так у нас називали їх“. Але у великому місті героїня, що мріє про химерну даль, що перейнята глибокою стихійною любовю до „вишневоокої“ України — цього химерного краю диких і темних доріг до „романтичної комуни“ не знаходить того, що шукала. В місті вона згадує „княжий теремок і Ярославну, Тургеневських жовщин — таких чистих і хороших“, і думає, „що таких жінок ніколи не буде і що навіть вона, що не знала ще жадного мужчини, навіть вона вже загубила свою чистоту і свою невинність“. Радянська дійсність, яку стрічає героїня у великому місті, дуже далека від мрій молодої дівчини і описом різкого конфлікту героїні з цією дійсністю закінчує автор своє сумне оповідання. Але чи міг автор закінчити його інакше, коли подає він такі образи радянської дійсности, як образ комуніста, що лає свою жінку матірними словами, бє і нарешті вбиває, як образи мужчин, радянських урядовців і інтелігентів, для яких рішаючим моментом у відносинах з жінкою є справа аліментів. Коли М. Хвильовий у своїх творах дає картини з часів перших років революції, то Є. Крошевич у свому романі „Звільнення жінки“ малює відносини останніх часів. І ось що говорить один з жіночих персонажів цього роману: „Кричать скрізь — звільніть жінку від кухні, від пелюшок і повна перемога. Ха, ха! Хутко як! Та не в кухні ще справа. О, далеко не в ній!.. Ні, моє любе товариство, ніхто не почуває своїх власних органів, коли вони не захворіють. Отже й ми почуваємо своє жіноцтво тільки через те, що не все ще тут здорове, що потрібні і потрібні ще тут на цім фронті кольосальні спорудження, величезна праця і настійливість насамперед з боку самих нас жінок. Оттоді то спочуємо до кінця своє звільнення — свій жіночий жовтень“.

Ленін, у цитаті, якою я почала свій доклад, вже у 1919 році говорив про величезні досягнення радянської влади в жіночій справі. А самі жінки на Україні багато літ після того все ще чекають і не можуть дочекатися жіночого жовтня.

Підведемо тепер підсумки того матеріялу, який подали ми в нашому докладі. Радянська влада проклямувала звільнення і урівноправнення жінки, але згідно з основною ідеольогією влади цими правами мала можливість користуватись лише жінка-робітниця. Для реалізації урівноправнення жінки зроблено небагато, бо жінці, коли її і допущено до праці, визначено підрядні становища з низькою винагородою у радянському державному апараті, і в господарських підприємствах. Небагато зроблено для жінки як матері, обовязки її щодо виховання дітей дуже і дуже ускладнилися. Із загальним зниженням рівня господарського добробуту неймовірно важкими стали обовязки жінки як господині. У звязку з антиукраїнським курсом радянської влади, українська жінка могла в значно менших розмірах скористати з тих часткових поліпшень у становищі жінки, ніж жінка інших національностей.

Жіноча проблема на Радянській Україні специяльно проблема української жінки, не зважаючи на всі вимовні закони, про які говорив Ленін, лишається нерозвязаною. При режімі національного поневолення і господарського визиску України, при режімі, що не визнає жадних прав і жадної вартости за людською індивідуальністю нема засобів для поліпшення становища української жінки.

Підстави для поліпшення цього становища може створити лише відбудова на руїнах сучасного режіму *самостійної української держави*.

*Лідія Садовська*. (Прага)

# Резолюції Українського Жіночого Конґресу, ухвалені в Станиславові

## дня 27-го червня ц. р.

### НАЦІОНАЛЬНЕ „ВІРУЮ“ УКРАЇНСЬКОГО ЗОРГАНІЗОВАНОГО ЖІНОЦТВА І ПОКЛІН ПАМЯТІ НАТАЛІЇ КОБРИНСЬКОЇ ТА ПІОНІРОК УКРАЇНСЬКОГО ЖІНОЧОГО РУХУ.

Представниці українських жіночих організацій Галичини, Волині, Полісся, Буковини, Бесарабії, Підкарпаття, політичної еміграції з Вел. України, Злучених Держав Америки й Канади, зібрані на Українському Жіночому Конгресі в Станиславові в дня 23.—27. червня 1934 р., вірні Найвищому Національному Ідеалові та глибоко переконані в тому, що його здійснення можливе тільки при активній участи жіноцтва у національному житті — з радістю стверджують великий поступ українського жіноцтва за час останніх 50-ти літ, що завдяки українському жіночому рухові перетворилося у важний чинник національного відродження. Памяті піонірок того жіночого руху, а передовсім Наталії Кобринській — віддають глибоку шану.

**У СПРАВІ ПОЛОЖЕННЯ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ ТА В СПРАВІ ЙОГО КОНСОЛІДАЦІЇ.**

Стверджуємо, що Український Жіночий Конгрес відбувається в незвичайно важких і відповідальних для української нації часах. Болімо глибоко над народнім лихоліттям, поділом українського організму кількома кордонами, над трагічним положенням нашого материка — Великої України.

Незвичайно шкідливим для українського народу вважаємо розбиття внутрі громадянства та занепад громадської моралі.

Осуджуючи неетичні методи політичної боротьби та витрачування національної енергії на внутрішні міжусобиці, — закликаємо українське жіноцтво не піддаватися руїнницьким впливам, а навпаки, стати чинником національної консолідації. Рівночасно звертаємося до цілого українського громадянства на західньо-українських землях, на політичній та заморській еміграції, з гарячим зазивом до повної ліквідації розбіжностей між громадянами ріжних українських територій та до внутрішнього розоруження.

Домагаємося від усіх українських політичних партій заключення між собою громадського мира, усунення міжпартійної боротьби з терену національних установ, злагіднення тону пресової полеміки та взагалі підпорядкування партійних інтересів інтересам нації.

З радістю стверджуємо факт, що не зважаючи на внутрішнє розбиття та розпорошення — на усіх українських землях поглиблюється національна свідомість і росте активність українських народніх мас.

З гордістю стверджуємо величезний поступ національної та політичної кристалізації українського народу та вяжемо з цим найкращі сподівання на його світле майбутнє.

**У СПРАВІ ПОЛОЖЕННЯ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ НА ВЕЛИКІЙ УКРАЇНІ.**

1) Українське жіноцтво слідкує з найбільшим жахом за подіями на Радянській Україні. Нечувані в історії людства політичний терор і національне поневолення, приняли в останніх роках форму жорстокого винищування голодом, витвореним свідомо й організовано як методою, що має на ціли не тільки здушити прояви національно-державницьких змагань Народу, але й привести його до фізичної погибелі. Большевицька влада виселює примусово українську людність із великих просторів рідної землі та кольонізує наші землі чужонаціональним елементом.

2) При такій системі, суперечній усім божим і людським правам найбільше страждає українська жінка, якій большевицька влада намагається відобрати усі первні її душі: релігію і вірування, історичну традицію, народній побут і вплив на формування душі нових українських поколінь. Зокрема У. Ж. К. відносно положення жінки на Радянській Україні стверджує, що слідує:

1) що декларована радянським урядом рівноправність жінки фактично в життя не переведена;

2) що значні групи жіноцтва позбавлені всяких прав;

3) що в галузі самостійної, зарібкової праці жінки сконцентровані передовсім у найменше оплачуваних та найгірше поставлених професіях;

4) що умовини радянського побуту ведуть до того, що тільки мінімальне число жінок може закінчувати свою освіту;

5) що у звязку зі загальними економічними умовинами, які особливо з часу пятилітки дуже погіршилися, дуже утруднилося становище жінки-господині;

6) що становище переважної частини українського жіноцтва, жінок-селянок є особливо важким.

7) Український Жіночий Конґрес висловлює сестрам страдницям з Великої України найглибше співчуття у їх горю та клонить голову перед їхнім гартом духа.

8) Одночасно посилає їм свій гарячий привіт і висловлює глибоку певність, що українська жінка на Радянщині доложить усіх зусиль до створення Української Держави, яка едина може дати підстави для забезпечення прав українського жіноцтва.

У. Ж. К. доручає своїй Президії поробити всі потрібні заходи, для інформації міжнароднього жіноцтва про положення на Радянській Україні, та звернутися до нього із зазивом, щоби воно протестувало перед своїми урядами, проти приняття СССР до Союзу Народів.

**У СПРАВІ ВСЕУКРАЇНСЬКОГО НАЦІОНАЛЬНОГО КОНГРЕСУ.**

Український Жіночий Конґрес:

1) витає ідею скликання Всеукраїнського Національного Конґресу, вважаючи його необхідним засобом національної консолідації. українського народу в найтрагічнішу добу його історії.

2) уповажнює Представництво цілого українського жіноцтва взяти активну участь у Конґресі, дотримуючися напрямних, вказаних Українським Жіночим Конґресом.

3) Домагається від організаторів Всеукраїнського Національного Конґресу належного заступництва як у підготовчій праці так і в самому Конґресі, яке відповідає значінню українського жіноцтва в суспільному житті Нації.

**ВІДНОШЕННЯ ДО РЕЛІГІЇ І ЦЕРКВИ.**

У. Ж. К. стверджує велику ролю, яку в житті кожної нації, а зокрема недержавної, грає церква як державнотворчий чинник, зберігаючи і плекаючи моральні і культурні цінности народньої душі. Українське жіноцтво, памятаючи, які потрясення спричинила релігійна боротьба у минулому нашого народу, з великим занепокоєнням слідкує за познаками цієї боротьби в сучасности та гаряче перестерігає наше жіноцтво перед релігійними роздорами і закликає його до релігійної толеранції.

Рівночасно У. Ж. К. стверджуючи, що між духовенством і народом повинна бути як найтісніша духова і національна єдність, — домагається національно свідомої духовної ерархії на тих українських землях, які такої ерархії ще не мають.



**СТАНОВИЩЕ ДО МОРАЛІ, РОДИНИ І МАТЕРИНСТВА.**

У. Ж. К. стверджує, що український жіночий рух усе був носієм найвищих етичних цінностей. Підтверджуючи постуляти жіночого руху: рівної високої моралі для жінки і мужчини, підкреслює зокрема рівну відповідальність жінки і мужчини за скількість і якість нового покоління, за здоровля, силу і виховання потомства.

У. Ж. К. стверджує, що родина — це суспільна і біольогічна клітина народнього організму, де кується душа і майбутність нації. Саме тому У. Ж. К. бажає уздоровлення родинного життя, піднесення пошани до жінки матері та забезпечення матері рівних прав з батьком. Ставлючи дуже високо післанництво жінки як матери — У. Ж. К. виступає проти розуміння материнської ролі жінки як одинокого покликання жінки в суспільстві та одинокого мірила її вартости як людини.

**ОСНОВИ УКРАЇНСЬКОГО ФЕМІНІЗМУ.**

У. Ж. К. стверджує, що український жіночий рух черпає свої сили з національної ідеї та що він — прямуючи до вияву всіх творчих сил жінки — скріплює життєздатність та енергію нації. Жіночий рух не перейшов ще до історії, його завданням не тільки боротьба за зовнішні можливости розвитку жінки, але й введення жінки в ролі співрішаючого і співвідповідального чинника у життя нації.

**У СПРАВІ ОРҐАНІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКОГО ЖІНОЦТВА.**

Український Жіночий Конґрес стверджує необхідність дальшого істнування окремих жіночих орґанізацій як осередка кристалізації жіночих поглядів та активізації жіночих сил.

Одночасно підкреслює з цілим натиском необхідність вдержання єдности українського жіночого руху, якої висловом повинні бути й надалі надпартійні жіночі орґанізації, що обєднують українок ріжних партійно-політичних поглядів, релігійних вірувань та світоглядів.

У. Ж. К. осуджує всі спроби розбивання спільних жіночих орґанізацій, як шкідливі для українського жіноцтва та цілої нації.

У. Ж. К. стверджує необхідність закріплення звязку між зорґанізованим жіноцтвом поодиноких українських земель та еміґрації в постійні та трівкі орґанізаційні форми для кращої оборони й заступництва цілого українського жіноцтва. Дальше ведення цієї справи аж до її остаточного завершення доручається Головному Виділові Центрального Українського Жіночого Товариства „Союз Українок“ у Львові.

**ЗНАЧІННЯ СЕЛЯНСЬКОГО ЖІНОЦТВА В УКРАЇНСЬКОМУ ЖІНОЧОМУ РУСІ.**

Виходячи з того, що головним складовим елементом українського жіноцтва, якому українська нація завдячує свою біольогічну силу, є передовсім жінка селянка, У. Ж. К. уважає необхідним спрямувати діяльність окремих жіночих орґанізацій в той спосіб, щоби вони відповідали вимогам і потребам жінки-селянки:

1) В обсягу піднесення культурного рівня жінки мусить бути звернена увага на акцію культурно-просвітного характеру, якаб обслуговувала потреби селянського жіноцтва, дбаючи про створення кадрів організаторок зпоміж самого селянського жіноцтва.

2) В обсягу господарської роботи мусить бути звернена увага на акцію в напрямі модернізування і удосконалення жіночого господарства, жіночих галузей сільського господарства, пропаґанди і поширення жіночих промислів, поширення серед жіночої молоді фахової освіти й участи жінок у кооперації.

3) В обсязі охорони прав матері треба звернути увагу на орґанізацію по селах установ для охорони матері і дитини.

4) Рівночасно У. Ж. К. звертає увагу на конечність боротьби з денаціоналізацією жінки-селянки, що приходить по заробіток до міста та закликає до організації відповідної для неї допомоги й охорони.

**У СПРАВІ ЗВЯЗКІВ ІЗ МІЖНАРОДНІМ ЖІНОЦТВОМ.**

У. Ж. К. стверджує велике значіння звязків українського зорґанізованого жіноцтва з міжнародніми жіночими організаціями, які віддали вже великі прислуги українській справі та дають змогу українському жіноцтву дотримувати кроку світовому жіноцтву на шляху його поступу. Тому У. Ж. К. доручає обєднаному українському жіноцтву плекати і розбудовувати ці звязки і в майбутньому.

**У СПРАВІ ЖІНОЧОЇ ПРЕСИ І ВИДАВНИЦТВ.**

У. Ж. К. стверджує необхідність видавання поважного жіночого журналу на засадах устійнених У. Ж. Конгресом для поглиблення ідеольогії та консолідації українських жіночих сил. Переведення цієї справи доручає Центральному Українському Жіночому Товариству „Союз Українок“ у Львові.

## Несподіванки для світу.

**Оборона Німеччини перед світовим бойкотом.**

БЕРЛІН, 30. 6. ПАТ. Мін. Гесс, заступник голови націонал-соціялістичної партії виголосив на зізді делеґатів **німецьких торговельних** палат за кордоном промову про **бойкот** німецьких товарів. На думку міністра німецькі товарі бойкотують тому, що світ побоюється поширення **націонал-соціялістичного** світогляду по інших **державах. Бойкот є натиском на Німеччину**, щоби німецький уряд змінив внутрішню політику. Німеччина не хоче самовистарчальности. Одначе на випадок поширювання бойкотової акції Німеччина зробить усе, щоби унезалежнитися від закордону. Винахідчивість німецьких учених і німецького промислу може принести світові великі несподіванки.

На нараді делеґатів зімлів міністер господарства д-р Шмідт з перевтоми. Лікарі радять виїхати на двотижневий відпочинок.

## Московське сільське господарство на Україні.

На першім обласнім конгресі скотарства у Харкові виступив заступник московського уряду на Україні, Постишев, з великою промовою. Ця промова освітлює дуже виразно економічні причини голодової катастрофи на Україні. Між іншим Постишев сказав: „Перебудова сільського господарства на соціялістичний лад відбувалась при велитенськім опорі кулаків та інших протисовітських, контрреволюційних елементів. Кулацький елемент був найбільше заступлений у скотарстві. Тому воно найбільше потерпіло в часі реорганізації сільського господарства. Були села, в яких селяни за дві три ночі вирізали майже половину своєї худоби. Якраз у роках 1931 та 1932 згинуло на Україні наслідком цеї ворожої акції багато коней та волів. Число рогатої худоби, свиней та овечок значно зменшилося. **Багато колгоспів залишилося без хліба.** Тому, що в 1933 році корів колгоспників було притягнено за браком волів до роботи, багато селян порізало своїх корів, бо вони боялися, що їх заберуть до колхозів. В часі від 1928 до 1933 число коней зменшилось майже на половину, бо колгоспники не хотіли дбати про сколективізованих коней. Втрати рогатої худоби досягли 60 проц. свиней — приблизно 70 проц., овечок 75 до 80 проц. Площа сіножатей зменшилась від 362.000 гект. на Харківщині в році 1931 на 325.000 гект. у 1933, площа сіяної паші зменшилась за цей час з 335.000 га на **222.000 га.** Пересічна втрата сіна та іншої паші виносить до 60 проц.

І все це московський уряд хоче направити лише кращою оплатою своїх аґентів на Україні та збільшенням терору проти українського селянства. Це ціла мудрість пана Постишева. Чи вона вистарчить, побачимо.

(Укбюро, Женева.)

## Помер найстарший чоловік світа.

ЦАРГОРОД, ПАТ. Найстарший чоловік світа, Заро Аґа, що занедужав тяжко тому кілька днів, помер вічю на 30. червня.

## По широкому світі.

— Державний секретар скарбу заборонив вивозити срібло зі Злучених Держав тому, що спекулянти намагалися вивезти 3 міліони унцій срібла.

— Бразилійський уряд видав закон, який признає виборче право жінкам від 21 року життя.

— В евхаристійнім конґресі молоді у Ковні взяв участь президент Сметона і всі члени уряду та державні достойники. Після польового богослуження посвячено площу під будову костела на памятку здобуття незалежности.

— Німецька влада арештувала Юнґа найближчого співробітника віцеканцлера Папена за взаємини з монархістами і редактора Шітте.

## Виселюють жидів з над Чорного Моря.

Військова турецька влада приказала виселити кількасот жидів із стрефи проливів і чорноморських пристаней. У приказі про виселення не подано причин того розпорядку. Жидам оставили такий короткий речинець, що до Царгороду зїдяться вони лише з найконечнішими предметами. Розпорядок викликав переполох серед турецьких жидів. Є він мабуть у звязку з проектами укріплення проливів і Тракії.





## По Українськім Жіночім Конґресі.

**Дещо з голосів української преси.**

Український Національний Жіночий Конґрес — це така подія в нашому житті, що про неї мусіла заговорити не тільки вся українська, але й чужа преса. Для наших читачів напевно будуть цікаві голоси української преси про Конґрес, без огляду на те, чи вони прихильні, чи неприхильні до нього. Сьогодні обмежимося до наведення тільки двох українських голосів про цей Конґрес, а саме соціялістично-радикального тижневика „Громадський Голос" і органу католицької народньої Обнови „Нова Зоря".

### „Відреклися ідеї жіночого руху".

*„Громадський Голос"* з дати Львів, 30. червня (ч. 24.) приніс статтейку під повищим написом, у якій дослівно читаємо:

„В минувшу суботу почався в Станиславові так званий Жіночий Конґрес. У дійсности це тільки конґрес ундівського, клерикального і взагалі реакційного жіноцтва, бо все українське поступове жіноцтво не взяло в ньому участи (жалко, що „Гром. Голос" не подав цифри того „поступового" жіноцтва — Прим. складача), тому, що орґанізаторки конґресу відразу рішили його поставити під клерикальну опіку. Очевидно, що крім того на конґрес прибули деякі такі жінки, яким орґанізаторки представили конґрес у фальшивім світлі. Зїхалося на цей конґрес біля 500 пань і дещо селянок, які разом мали заступати біля триста товариств.

Орґанізаторки вислали перед конґресом окрему делеґацію до еп. Хомишина з поклоном і проханням, щоби прибув особисто на конґрес і в той спосіб узяв його у свою опіку. Еп. Хомишин очевидно прийняв конґрес під свій омофор, прибув на його відкриття і тут президія з великою парадою його витала від імени конґресу. Таким чином цілий конґрес зійшов на чисту клерикальну маніфестацію і то станиславівського напрямку. Цей торжественний поклін перед еп. Хомишином має своє значіння: крім того, що орґанізаторки в цей спосіб погодилися з політикою еп. Хомишина, вони ще символічно відреклися ідеї жіночого руху до правдивої рівноправности жінки як людини і громадянки. Відома річ, що еп. Хомишин є противником рівноправности жінок, а свого часу прилюдно порівнював жінку до — силювачок. Отож складаючи поклін людині з такими поглядами, тим самим конґрес признав ці погляди на жінку. Що ж, всякий буває смак..."

З наведеного бачимо, що радикальний орґан не перебирає в ніяких засобах, щоби поповити та обезцінити Український Жіночий Конґрес. Та ми думаємо, що від такої писанини „Гром. Голосу" Український Жіночий Конґрес не може втратити нічогісінько ні зі своєї величі, ні зі свого змісту, ні зі своєї гідности. Навпаки, така писанина може тільки причинитись до пониження її авторів у плоскорій громадській опінії.

Дивно нам тільки, що не зважаючи на таке відношення радикалів до конґресу ми бачили на цьому конґресі і голову соц.-радикальної партії д-ра Ів. Макуха. Був він там правдоподібно в чисто приватному характері.

### Взірцевий конґрес наших жінок.

„Нова Зоря" з 1. липня ц. р. (ч. 48.) принесла під повищим написом статтю, в якій читаємо:

„Підготований величезним вкладом праці та розумно переведений і тим взірцевий конґрес наших жінок у Станиславові скінчився в середу вечором. Так добре уладженого конґресу українці ще не мали. Від часу нашої державної катастрофи це безперечно найприємніша і при тім найбільше хосенна поява, яку ми бачили. Вповні на висоті свого завдання стояла весь час президія конґресу, знамениті були реферати, навіть ті, що з їх тезами не все можна було погодитися. Дискутантки виступали майже всі підготовані до дискусії і при тім говорили коротко, саля була до самого кінця повна, впорядчиці працювали так точно, енерґійно і справно як добра військова сторожа. Імпреза, уладжена по Богослуженні в неділю за містом, була така гарна і справна, що чужі, які обсервували відділ селянок-соколок, учасниць тої імпрези раз-у-раз питали, чи це не перебрані інтеліґентки. Слід підчеркнути, що команда вправ була в жіночих руках і була дійсно зразкова до тої міри, що мужчини не мали би причини стидатися, якби повчилися в тої нашої жіночої команди. Ревія строїв народніх одягів зі всіх околиць нашого краю по обидвох боках сокальського кордону була надзвичайно гарна і перша у своїй повноті. Трівким вкладом в усвідомлення нам нашої культури і дуже високої вартости нашого жіноцтва можна вважати також уряджения трьох вистав у часі того конґресу: етноґрафічної, мистецької та виставки книжки... Словом, жіночий конґрес показав наглядно, що наше жіноцтво має далеко більші та лучші умові й орґанізаційні сили, ніж ми всі думали. Відповідно до того мусить зрости вплив нашого жіноцтва в нашім публичнім життю і з тим поважання для нашої жінки та сила нації."

Знов же у попередньому числі „Нової Зорі" з 28. червня (ч. 47.) читали ми про Жіночий Конґрес між іншим таке:

„Станиславівський Владика Григорій — хоч недужий — прийшов глянути на цвіт жіноцтва українського народу, котрим він уже точно 30 літ піклується по найлучшій совісти своїй і найлучшому розумінні свому. Знаючи того владику, уважно оглядаю тоалети нашого жіноцтва в цілій салі. Воно якби прочувало, або знало погляди владики, в котрого резиденції зібралося на свій перший зїзд, все, але то буквально все — явилося в гуСтовних, але повсім приличних одягах. Ні

олва не зробила прикрости старенькому владиці в 30-ліття його епископської праці. Так і видно, що без сего гостя в сім місті віад жінок не міг би мати і не мав би того значіння, котре має і буде мати".

Про голову конгресу посолку Мілену Рудницьку читаємо в тій самій статті ось що:

„А потому зачинає реферувати пані Мілена Рудницька. Ясна бльондинка в чорній сукні з білою кризкою на шиї. Варт було бачити, як одушевлено слухали її реферату наші дівчата і жінки... Але й бо пані Рудницька говорила. Не знаю, чи буде це всім приємно читати, чи ні, — та я напишу правду: такої промови в українській мові не чув я ще від часу, як помер Евген Олесницький. Та промова буде очевидно випечатана і кожний зможе сам оцінити її зміст. Я тут підчеркую тільки спосіб виголошення. З нього було видно повне опанування предмету і ситуації, відповідний натиск, відповідний запал і відповідний спокій. Нема сумніву: пані Мілена Рудницька це перший промовець між українськими послами".



# Перший день Сокільського Свята.

**Богослуження у Успенській церкві, відправлене Преосв. Коциловським. — Відслонення в домі Т-ва „Дністер" пропамятної таблиці в честь поляглих Соколів.**

Як і було заповіджено, програма III. Краєвого Здвигу Українського Сокільства у Львові почалась поминальним богослуженням за померших Соколів в Успенській церкві при вул. Руській, саме напроти домівки Т-ва „Сокіл-Батько". Богослуження це відправив **Преосв. Йосафат Коциловський,** що приїхав спеціяльно з тією метою з Перемишля разом зі своїм о. канцлером, аби осьтак звеличати Сокільське Свято. Богослуження це відправляв владика в окруженні **о. прал. Пясецького й о. радн. Ґорчинського.** Співав дуже гарно міш. хор катедри св. Юра під управою **п. Івана Охримовича.** Церква була виповнена вщерть четами львівських сокільських дружин і представниками українських установ. На переді стояла президія Сокола-Батька і Здвигового Комітету. На закінчення богослуження відспівав хор „Вічная память".

Після того учасники богослуження перейшли з церкви до дому „Дністра", де у вестибюлі, після відправлення Преосв. Коциловським панахиди за поляглих у війнах 1914—1920 рр. Соколів, відбулося **відслонення і посвячення пропамятної таблиці.** Співав мужеський хор теж під дир. п. І. Охримовича.

Таблиця виконана з мармору вмурована у вестибулі „Дністра" праворуч, прибрана рушниками і цвітами має такий текст:

За смерть у славі,
Безсмертний чин,
Сокільській лаві
Від нас поклін.

На горі таблиці виритий хрест, під текстом сокіл-птиця і три дати: 1894, 1914, 1934. Таблиця має 1.60 м. висоти та 0.60 м. ширини і з естетичного погляду робить гарне враження.

Після посвячення таблиці, біля якої стояло двох руховиків на „позір", промовив іменем Здвигового Комітету заст. голови Сокола-Батька п. **Карпінський,** що згадав про тяжкі початки „Сокола", про величній Здвиг з 1914 року, а потім про ті жертви крови, що їх зложила Сокільська Організація в памятних роках 1914—1920. Памяти поляглих Соколів відслонено отсе пропамятну таблицю; промовець просив Дирекцію „Дністра" взяти її під свою опіку. Іменем Т-ва „Дністер" промовив коротко **дир. Колтунюк,** який заявив, що Т-во приймає радо під свою опіку ту таблицю і буде її берегти як святість. Бажає, аби в 50-ліття свого істнування мав Сокіл-Батько уже свою хату і переніс ту таблицю до власної домівки. На закінчення зложив ще короткий привіт Сокільству і поклін памяти поляглих Соколів голова Союзу Українського Сокільства за кордоном **інж. Цісар Плятон,** що приїхав на Сокільський Здвиг разом з другим представником тогож Союзу інж. Мордвиновим.

* * *

ЗЛОЖЕННЯ ВІНКА НА МОГИЛІ І. ГОЛОВИ СОКОЛА-БАТЬКА, БЛ. П. ІНЖ. ВАСИЛЯ НАГІРНОГО.

Точно в год. 4-ій пополудні Кир Йосафат та Кир Іван в асисті чотирьох крилошан і дияконів відправили панахиду на могилі І. Голови Сокола-Батька бл. п. інж. Василя Нагірного на личаківськім цвинтарі. Співав мужеський хор під орудою І. Охримовича. Біля могили зібралися численно всі побратими та посестри зі сокільських гнізд зі Львова та деякі делегати сокільських гнізд з краю, делегати Союзу Українського Сокільства з закордону і львівське громадянство. На могилу складено вінки від С. Б. та всіх львівських гнізд, від Союзу Українського Сокільства за кордоном та від сокільського гнізда з Калуша. Після панахиди Кир Йосафат згадав щирими і теплими словами про свою співпрацю з І. головою С.-Б. покійним інж. В. Нагірним та побажав теперішньому голові С.-Б. інж. М. Хроновятові якнайкращих успіхів у праці. Про муравлину працю покійного інж. В. Нагірного над розбудовою економічного життя українського народу та над його розбудовою ідеї Сокільства згадав від Старшини С.-Б. інж. А. Палій. Промовець загрів палкими словами побратимів і посестер до дальшої, невпинної праці в сокільстві для добра українського народу. Слід відмітити, що на цвинтарі панував зразковий лад. І тому численно зібрана піша і кінна поліція не мала потреби інтервеніювати.



# Великий політичний процес у Станиславові.

**Третій день розправи.**

**ЗІЗНАННЯ ПІДСУДНИХ.**

Перший зізнає сьогодні підс. *Константин Петрочук,* торгов. абсольв. з Луцька, що виїхав до Надвірної на прогульку, яку уплянував був собі ще будучи при війську, де й зложив собі гроші.

Предсідник не вірить підсудному, що зміг у війську зложити гроші і то суму 50 зол., яку подає Петрочук. На прогульку поїхав підсудний 16. серпня м. р. ще й тому, що дістав лист — запрошення — на прогульку в Карпати. Лист звучав: Якщо ви почуваєтесь українцем, то ви повинні поїхати на пластову прогульку, на яку повинні взяти ще й кого з ваших товаришів. Лист був підписаний пластовою лілейкою та гаслом: Сильно, красно, обережно, бистро. В листі була ще й папіросна бібулка, на якій зовсім був написаний розклад їзди. Ціль прогульки мала бути краєзнавча.

Підс. умовився з другим підс. Гайдюком взяти участь у прогульці. Тому з валізою, у якій мав спортовий одяг, виїхав день скорше до Львова, де стрінув його знайомий з 1930 р. пластун та завів його до ресторану „Анкора". Там попрощалися, при чому цей пластун узяв від підс. валізку. Весь день перебув підс. на оглядинах Львова, а після обіду прийшов до нього знову цей пластун, приніс наплечник і повів підс. до готелю „Ванда" на нічліг. Що в цьому наплечнику було, підс. тоді не знав, але згодом побачив, що там було шатро, линва, казан, бандажі до перевязок, сокирка, то-що.

На питання предсідника, на що властиво це все брали, підс. відповідає, що це треба мати на прогульці.

Усі запити предсідника прямують до того, щоби виказати підсудному, що він виїхав до Львова на приказ ОУН, що взяв два одяги, щоби згодом міг переміцуватися, що до ресторану „Анкора" зайшов тому, бо в „Анкорі" працювали члени ОУН, зокрема Романа Чорна, у якої підс. залишив на переховання наплечник, що його дістав від того незнайомого пластуна, дальше, що на папіросному папері був підпис ОУН, а не пластова лелійка та гасло „Скоб".

Дальше зізнає підсудний, що чергового дня приїхав до Львова підс. *Гайдюк,* з яким він поїхав до Надвірної, де стрінулися з групою туристів, які сказали їм піти у сторону села Пнівя. Недалеко села арештувала їх поліція.

З підсудних крім Скопюка Петрочук нікого не знає. Скопюка, артиста-маляря з Луцька стрінув востаннє у 1930 р.

Підс. не був боєвим референтом ОУН в Луцьку, як теж нічого не знає про повітову екзекутиву ОУН в Луцьку та про те, що Скопюк був повітовим командантом.

Усі суперечности в зізнаннях у слідстві пояснює підсудний Петрочук видумками, бо не хотів зрадити, що виїзджав на пластову прогульку.

Прокуратор закидає підсудному, що сфальшував текст на бібулці, що сам його писав, до чого признався перед слідчим суддею.

*Прок.:* Чи ви, даючи мені цю папіросну бібулку, не просили мене, щоб я вас ратував, що ви скажете усю правду, виявите товаришів?

*Підс.:* Ні, я цього не говорив.

*Прок.:* Ви сказали у слідстві, що лист ді стали від ОУН.

*Підс.:* Я цього не говорив.

Дальше прокуратор пригадує підсудному хід льокальних візій у Львові на двірці та в Надвірній і цим хоче впевнити підсудного, що він тепер зізнає неправду. Підс. годиться, що зізнав тоді так, але виправдує це тим, що тоді говорив неправду. Тепер на розправі говорить правду.

На питання вотанта Бащака підс. признається, що їхав до інструкторського табору, який уладжували пластуни в горах.

*Вот.:* Що займало вас у цій прогульці?

*Підс.:* Прекрасна погода та спорт.

*Вот.:* Чи ви Скопюкові нічого не говорили

про ваш плян? Він поет та маляр. Радо був би теж скористав з прекрасних краєвидів.

*Підс.:* Ні, я нічого йому не говорив.

Обор. д-р *Старосольський* своїми влучними питаннями старається виказати, що підс. таки міг заощадити гроші у війську, бо не пив, не курив і не мав нікого зі знайомих.

*Обор. Старос.:* Гайдюк мав привезти наплечник. Чи як ви умовилися з ним, що він має привезти наплечник, ви знали, що дістанете другий наплечник?

*Підс.:* Ні, не знав.

*Обор. Ст.:* Чи у листі було написано, щоб ви взяли зі собою яку певну й безпечну людину?

*Підс.:* Ні. Було написано, що побажаним було б, щоб приїхав ще хто з моїх товаришів.

*Обор. Остапович:* Чи пан прокуратор обіцяв вам, що випустить вас на волю?

*Підс.:* Ні.

*Обор. Остап.:* Чи пан прокуратор, показуючи вам знимку Чорної, сказав, що це Чорна, та що вона є кельнеркою?

*Підс.:* Так.

*Обор. Остап.:* Пане предс., прошу ствердити факт, що підс. ніколи не виявив прізвища Чорної.

Предсідник своїми питаннями старається видобути від підс., що він таки сам виявив прізвище Чорної.

*Обор. д-р Левицький:* Чи комісар в Луцьку казав вам, що Скопюк післав вас на прогульку?

*Підс.:* Так, говорив і грозив мені, але я заперечив.

Предс. звертається до обор. м-ра Остаповича із запитом, на якій підставі він міг давати підсудному питання, що прокуратор обіцював щось підсудному.

*Обр. Остап.* Я поставив це питання на підставі сьогоднішніх питань п. прокуратора.

В цьому місці прокуратор заявляє, що обіцяв підсудного випустити на волю під умовиною, якщо виявить членів ОУН на терені Волині, на що підс. сказав, що ще надумається.

Підс. перечить цьому.

В год. 2. перервав предс. розправу до суботи з приводу лат. свята.





# Приказ Гітлера.

**Димісія шефа штабу Рема й виключення з партії. — Іменування Літце шефом штабу.**

БЕРЛІН, 30. 6. ПАТ. Пресовий уряд нац. соціялістичної партії оголошує такий Гітлерів приказ: З сьогоднішним днем усунув я з уряду шефа штабу Рема та виключив його з партії і з пробоєвих відділів. Шефом штабу іменую вищого команданта ґрупи Літце. Провідників і членів пробоєвих відділів, які не застосуються до того приказу або поступатимуть противно, усунуть із пробоєвих відділів і з партії або арештують і інтернують.

Рівночасно Гітлер вислав до Літце письмо, в якому підкреслює, що тяжкі провини дотеперішнього шефа штабу пробоєвих відділів приневолили його усунути Рема зі становища. Гітлер висловлює переконання, що новий шеф штабу створить із пробоєвих відділів знаряддя, якого потребує німецький нарід. Моїм бажанням є, заявив канцлер, щоби пробоєві відділи розбудовано на сильне вогнище нац.-соціялістичного руху.

## Готовили другу революцію в Німеччині.

**Арештування й інтернування ґен. Рома. — Кровава чистка.**

БЕРЛІН. 30. 6. ПАТ. Нині пополудні на конференції представників закордонної преси прем. Ґерінґ повідомив, що міродатні чинники від довшого часу слідкували акцію, яку вела кліка, що хотіла уладити другу революцію, Ґерінґ сказав: Хто проти III. Німеччини підніме руку, цей втратить голову. Гітлер приказав Ґерінґові перевести чистку в Берліні. Канцлер сьогодні в Мінхені приказав арештувати Рема і його інтернують. На його місце іменований заслужений командант пробоєвих відділів Літце. Ґерінґ впевнив, що всі провінції є в руках провідників III. Німеччини. Підчас переведення чистки кілька одиниць ставило спротив, за що деяку часть затримали. В усій Німеччині, впевнив Ґерінґ, є спокій. Державні органи мусять сліпо слухати приказів — зазначив Ґерінґ. Ті пробоєвики, яких ввели в блуд, мусять бути заступлені іншими, ліпшими. Канц. Гітлер виголосить нині або завтра промову, в якій обговорить усю справу.



# НОВИНКИ



— **Жертвуйте на підляшський дзвін!** У селі Холі на Підляшші дали перелити старий дзвін, що памятає ще часи унії і який розбили підчас російської окупації російські війська. Свято засвячення дзвону відбудеться 12. липня на св. Петра і Павла. Дзвін охрестять іменем Павла. Всіх Павлів закликає Комітет післати жертву на викуп дзвону до Земельного Банку Гіпотечного у Львові на чекове конто ч. 500.170 з дописко ю „На підляшський дзвін“.

— **Першенство при шкільних вписах.** М-ство освіти пригадало обіжник у справі приймання до державних шкіл дітей державних службовців і поручає, щоби дирекції середніх шкіл при нових вписах давали першенство дітям учителів усяких шкіл, державних урядовців і воєнних інвалідів.

— **Міжнародній Психотехнічний Конґрес** відбудеться в днях 11—15. вересня в Празі при участи 200 до 300 делеґатів з цілого світа. Буде виголошених 150 до 200 фахових рефератів, м. і. на теми: наради абітурієнтів і студентів, психольоґія безробітних і введення безробітних у процес праці, господарська психольоґія, патольоґія праці, транспортові проблеми, вишкіл технічної справности, вправа і вишкіл, загальний психотехнічний вибір і т. п. Конґрес буде сполучений з виставою психотехнічних робіт і прогульками в ріжні місцевости Чехословаччини.

— **Напад на пекарню.** У звязку зі страйком пекарських робітників у Стрию до пекарні Візельтіра впала група страйкарів і побила людей, що там працювали. Поліція арештувала кільканацять осіб.

— **Грабіжницький напад.** На Високому Замку у Львові на різника Льва Зусмана напав у білий день опришок, побив його та забрав йому портфель із квітом на 500 зол. і 20 зол. готівкою. Опришок утік. Зусманові рятункова стація перевязала рани, після чого він пішов на пл. Сольських і тут пізнав грабіжника. Поліцай арештував грабіжника. По дорозі до комісаріяту опришок вдарив двічі Зусмана, тому поліцай скував його.

— **Львівська хроніка.** Біля касарні 6. летунського полку найшли мужчину, побитого до безтями. Доходження ствердили, що це Роман Палюх зі Скнилівки, а побив його хтось з пімсти на еротичному підкладі. — Злодії намагалися розбити касу спілки експорту яєць при вул. Романовича 8. Працю залишили недокінченою, а в касі 5.000 зол. — У льокалі Жидівського Нар. Фонду (вул. Кілінського 3) злодії розбили касу та забрали з неї 15.000 зол. і кілька кґ. срібла. — Від 2. липня подешевіє хліб: 1 кґ. житнього 60 проц. хліба коштуватиме 28 сот., 1 кґ. житнього 55 проц. хліба 30 сот.

— **Жінка нареченою жінки.** В Лодзі скочив з третього поверху 25-літний робітник, Евген Шайнбарт і тяжко потовкся. Коли перевезли його до шпиталю, показалося, що то дівчина. Вона проявляла все мужеські нахили, ходила в мужеськім одязі, а перед кількома тижнями залюбилася у Вікторії Стемпневській, якій заявила свою любов. Ставши її нареченою, була для неї ніжна як залюблений мужчина і так поводилася з нею, що Стемпневській не проходило крізь думку, що має жінку нареченим. Однак в останньому часі вона почала Шайнбартівну підозрівати і вона, не бачучи виходу з тої ситуації, рішилася на самогубство.

# СПОРТ.

**УКРАЇНА — ПОҐОНЬ I. Б. 2:1 (1:1).**

Україна у складі: Бутель; Серегота, Олійник; Підлісецький, Кіцила, Цимбала; Лапчук, Магоцький, Мікльош, Воробець, Якимів.

Змагання ці відбулися серед дощу і на розмоклім грищі та закінчились заслуженою перемогою України. До здобуття двох пунктів причинився найбільше мічльник Мікльош, який був чи не найкращим змагуном на грищі. Грач цей імпонував знаменитою технікою і спокоєм. Технічне опанування мяча у нього впадало у вічі головно на розмоклім грищі. Воробець багато працював, але мав пеха у стрілах. Магоцький вже довший час грає слабо, Лапчук мав кілька добрих моментів. Якимів, хоч грав уперше на лівім крилі, вивязався добре зі свого завдання і добув рішаючі ворота для своєї дружини. В помочі багато працював Кіцила, але подання до нападу виходили у нього неточно. Бічні помічники грали доволі слабо. В обороні Серегота ліпший від Олійника. Бутель виконав добре своє завдання. У Поґоні подобалась поміч і правий крайник. Змагання були доволі цікаві, раз одні, раз другі ворота були у небезпеці. Поґонь добула ворота у 5 хв., для України вирівнав у 29 хв. Мікльош, гарно минаючи обох оборонців. У 8 хв. по перерві рішаючі ворота добув Якимів сильним стрілом. — Видців 600. Суддя п. Голік.

**УКРАЇНА II. — ПОҐОНЬ II. 3:1 (1:1).**

Україна II: Микитич; Миськів, Завадівський; Япкевич, Сія, Сушко; Крушельницький, Вовк, Сиротюк, Юськевич, Макольондра. Гарна гра України II., якої найліпшими грачами були Сиротюк, Миськів, Юськевич і Яцкевич. Ворота добули Сиротюк, Юськевич і Вовк. Поґонь добула ворота з карного.

**МИСТЕЦТВА У. С. С.**

РОГАТИНЩИНА. Черче, 17. 6. **Юнак (Перемишляни) — Черчанка 3:0 (2:0).** Юнак переважав увесь час і виграв заслужено. Змагуни Черчанки грають кожний для себе. Суддював п. Воробець з Рогатина.

ПЕРЕМИШЛЯНИ, 24. 6. **Юнак — Черчанка 7:2 (3:0).** Відплатні мистецькі змагання принесли знову перемогу Юнакові, цим разом на власному грищі. Ворота добули для Юнака Ніклис 2, Павлівський 2, Бодак, Курилів і Скірка, для Черчанки ворота добув Глазун. Суддював п. Скробач.

**МИСТЕЦТВА ЛІҐИ.**

КРАКІВ. Поґонь — Ґарбарня 4:1 (0:0).
КРАКІВ. Варта — Подґуже 3:2 (2:2).
ВАРШАВА. Леґія — Висла 3:2 (1:0).

**МИСТЕЦТВА ОКРУЖНОЇ ЛІҐИ.**

ЛЬВІВ. Чорні — Лехія 7:2 (5:0).
ЛЬВІВ. II. Сокіл — Польонія 0:0.
ЛЬВІВ. Гасмонея — Світезь 5:4 (1:1).
ЯРОСЛАВ. Ресовія — Оґнісько 4:0 (0:0).

# Дописи.

**ТУРКА н. Стр.**

**Повітове Свято „Просвіти“.** Заходом Філії „Просвіти“ в Турці відбулося в дні 24. 6. ц. р. Повітове Свято в Турці, на яке зложилися: 1) Служба Божа з гарною проповідю о. П. Ільницького зі Шумяча і 2) святочна академія. Програма академії була така обширна, що заняла час від 13 і пів години до до 18 години отже була рішуче за довга! Другою відемною стороною було перевантаження її діточими виступами, які надаються на свято матери, свято захоронки і т. п., а не на таку поважну імпрезу, як повітове свято „Просвіти“. На будуче треба би теж обмежити число точок програми, які мають виконати поодинокі читальні з повіту, бож годі вимагати, аби публика видержала в горячім дні малощо не пять годин у душній, битком набитій салі. Поза цими недомаганнями випало свято просто імпозантно. Прибуло на нього так багато учасників, що на площі Народнього Дому розтаборилося кількадесять фір, якими приїхали десятки читальників з Волчого, Лімної, Липя, Лопушанки, Хащова, Михнівця Жукотина, Соколик і т. д.; чимало осіб не могло в салі поміститись і тільки з подвіря прислухувались продукціям хорів і т. д. Інтелігенції міської і сільської було загалом 50 одиниць. З точок програми найбільше подобалися: декламація Івана Волянського з Лопушанки Лехньової, який з великим зрозумінням і чуттям віддекламував тяжкий для пересічного селянина „Пролог“ до „Мойсея“ Франка, далі дуже удачний танець „чумак“ Н. Лазоришака зі Стрілок, везі читальні з Жукотина, ритмічні вправи сокілок і соколів з Турки, теж ритмічні вправи 7 хлопчиків з Волчого при грі „Червона Калина“, декламації 2 дівчат з Лопушанки, одноактівка „Ой та Просвіта“, відіграна читальнею з Лімни. З хорів на перший план вибивався хор турчанської читальні під диригентурою А. Горечка; добре співав також хор читальні з Хащова, слабші були хори читалень з Жукотина і Лімної, які вражали браком тенорів. Вступне слово виголосив д-р В. Бабій, адвокат з Турки, привіт від селянства зложив В. Смолій з Михнівця. Як узяти ще під увагу попися дітвори з „Української Захоронки“ в Турці і загальне захоплення такою богатою програмою, виконаною майже виключно селянами, то з натиском слід ствердити, що Турчанщина поступає під освітнім оглядом великими кроками вперед і небавком зрівняється з найсвідомішими повітами. Впорядчикам свята належиться прилюдна подяка за дбайливу підготовку дійсно повітового свята, яке викликало подив чужинців і повне вдоволення своїх.

**БОРЩІВЩИНА.**

**Заг. Збори „Нар. Дому“.** Дня 23. 6. ц. р. відбулися Загальні Збори Інституту „Народній Дім“ в Борщеві, скликані головою тогож Інституту п. Смалем, адвокатом з Мільниці. На зборах явилося в поважнім числі повітове духовенство і поважне, статочне міщанство. Збори отворив голова п. Смаль, покликуючи до президії о. Капустинського, крилошанина і декана в Мільниці та епископського делегата о. Малицького. Після того п. Смаль як голова здав звіт з управи Народнім Домом за цілих 8 літ, бо так довго не скликувано Загальних Зборів. Причини того такі: очищування „Н. Д.“ з довгів і партійна боротьба доморослих сельробів, що хотіли захопити добро „Н. Д.“ в свої руки. Тепер ця боротьба не лише зліквідована, але й самі сельроби пощезали. Переповідати цілий звіт з тих Зборів не маю наміру, але хочу піднести високу і благодійну місію „Н. Д.“ в Борщеві не лише для повіту, але й для краю. За 8 літ було доходу понад 56 тисяч золотих і стількиж розходів, але на самі культурні цілі, як: Рідна Школа, інваліди, захоронки, мистецтво, стипендії для найспосібніших українських учеників борщівської гімназії й інші. Душею цілого того культурного розвитку „Н. Д.“ в Борщеві був і є п. Смаль, довголітній голова тої установи. П. Смаль дав доказ, що може вийти з того, як у проводі установи стоїть людина з характером і мудра. Якби таких людей ми мали по всіх наших інституціях, то всякі манка і банкроцтва не їстнувалиб у слівнику нашого культурного дорібку. За ту працю дістав п. Смаль щиру подяку від усього збору устами всіми поважаного о. Капустинського.

О. Б.

## Листування Редакції.

**С. Б. в М. П. Р.:** Ваш рукопис не відповідає, на жаль, умовинам нашого конкурсу. Може би можна його використати деінде?

## Нові книжки й журнали.

Дарія Віконська: JAMES JOYCE. Тайна його мистецького обличчя. Львів, 1934. ст. 100. Книгарня Наук. Тов. ім. Шевченка у Львові. (2 репродукції). Ціна 3 зол.

# ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає

## Театри.

**Великий Міський Театр.**

Неділя, 1. VII. год. 7·30 веч. „Фірма“. Гостинний виступ Ярача і Модлеєвської.

Понеділок, 2. VII. год. 7·30 веч. Театр „Нова Комедія“. „Фірма“.

Вівторок, 3. VII. год. 7·30 веч. Театр „Нова Комедія“. „Фірма“.

Середа, 4. VII. год. 7·30 веч. Театр „Нова Комедія“. „Фірма“.

**Театр Ріжнородностей.**

Нечинний з причини ферій.

## Кіна.

АПОЛЬО: „Дорога на Схід“.

АТЛЯНТИК: „Світ належить до тебе“ (Секе Сакаль).

ВАНДА: „Св. Франц із Асізі“.

КАСІНО: „Ворог у крові“, „У слідчій службі“.

КОЛІСЕЙ: Нечинне.

КОПЕРНИК: „Чібі“ (віденська комедія), „Баль бідних діжечок“ (із Містенгет), Бартт в Польщі.

МАРУСЕНЬКА: „В погоні за місяцем“ і ревія.

МІРАЖ: „Цілунок перед зеркалом“.

МУЗА: „Томмі бой“, „Подковник і його чура“ (Льорель і Гарді).

ПАЛЯС: „Ракочі марш“, „Прокуратор Алісія Горн“.

ПАСАЖ: „Райський птах“ і додатки.

ПАН: „Я не янгол“, „Чемп“.

СВІТ: „Арівна“, „12 крісел“.

СОНЦЕ: „Сківпи“ та ревія.

СТИЛЕВЕ: „Двійник“, ревія „Веселий тиждень“.

ХИМЕРА: 6 годин життя.

УТІХА: „Добравіч, Віднє“ і ревія.

## Закордонне радіо.

**Неділя, 1. липня 1934.**

**Відень** (506,8) 11·20 Симф. концерт, 15 Фортепян, **Братислава** (298,8) 10·15 концерт, **Прага** (470,2) 9·15 Солісти, 21·00 симф. концерт, **Париж** (1649) 13·00 Концерт, 20·00 Сучасна пісня (вок. авдиція), **Білгород** (439,8) 18·00, 20·10 Пісоньки, **Берлін** (356,7) 18·00 Солісти, **Гамбург** (566,9) 18·30 „Свято рож“ ром. песа Петерсена. **Гайльсберг** (291) 18·25 Пісні, **Кенігсвустергавзен** (1571) 12·00 Вок.-інстр. концерт, **Штутгарт** (522,6) 23·00 „Цар і тесля“ оп. Льорцінга, **Мілано** (368,6) 20·45 Концерт фр. музики, **Рим** (420,8) 17·00 Вок. інстр. концерт, 20·45 „Граф Конте Орі“ оп. Россіні.

**Понеділок, 2. липня 1934.**

**Відень** (506,8) 16·10 Солісти, (спів, музика), **Братислава** (298,8) 12·30 Концерт, **Париж** (1649) 20·00 „Бокачйо“ оп. Суппе, **Білгород** (493,8) 13·10 Концерт, **Любляна** (569,3) 20·00 Оп. арії, 21·15 Спів, **Берлін** (356,7) 16·30 Півн. музика, **Кенігсвустергавзен** (1571) 15·15 Діточі пісоньки, 19·00 Вок. інстр. концерт, **Ляйпціг** (382,2) 15·00 Фортепян, 17·30 Відч. „Німеччина та СССР.“, 20·10 Спів, **Штутгарт** (522,6) 11·00, 17·45 Пісні, 21·00 „Дер Шпільман“ муз. комедія Аде, **Мілано** (368,6) 17·10 Тріо, 22·00 Камер. концерт, **Рим** (420,8) 12·30 Квінтет, 17·00 Вок. інстр. концерт.

## Львівське радіо.

**Неділя, 1. липня 1936.**

8·30—9·55 Ранішня авдиція, 12·10 Муз. поранок, 13·00 Фейл. „Музика в Совітах“, 13·10 Легка музика, пісоньки, 13·45 Про подорож „Дар Поморя“, 14·00 Популярний концерт (Корнякова, сопран, Снежек, бас) у супр. фортепяну, 15·00 Фейл. для сільської молоді „Дома та поза домом“, 15·15 Пісоньки Ерівнового хору (гр. пл.), 15·25 Огляд ринків рільних продуктів, 15·35 Чвертьгодина жінки-хліборобки, 15·50 Гр. плити, 16·00, 18·10 Польська нар. музика зі співами, 18·00 Чар великих морських подорожей, 18·15 Форт. речітал, 18·45 Балачка „Гуманізм чи техніка?“, 19·00 Всячина, 19·15 Легка музика, пісоньки (Ірина Карнеро), 20·00 Вибрані думки, 20·02 Актуальний фейлетон, 20·12 Концерт польської музики, спів (Вітас, бас), 21·02 Весела львівська морська хвиля, 21·45 Техн. скринька, 22·00 Концерт і балачка, 22·15, 23·00 Спортові вістки, 22·30 Муз. конкурс, 23·20—23·30 Музика гр. плит

**Понеділок, 2. липня 1934.**

6·30 Ранішня авдиція, 12·10 Симфонічна музика (гр. пл.), 13·05 Сальонова музика, 14·00 Збіжева біржа, театр. репертуар, 14·05 Господарські вістки, 16·00 Спів у супр. фортепяну, 16·20 Легка музика з гр. пл., 17·00 Для дітей: „Вакації молодого природника“, 17·15 Інстр. концерт, 18·00 Відпочинкові табори для жінок, 18·15 Танкова музика, 18·45 Балачка Бр. Вінавера, 18·55 Сільва реруи, 19·00 Всячина, 19·40 Попурі з оп. „Баль у Савої“, (з гр. пл.), 19·50, 19·55 Спортові вістки, 20·00 Вибрані думки, 20·02 Фейл. „Хоробрі керманичі“, 20·12 Популярний концерт, (музика, спів), 21·02 Театр. фейлетон, 21·12 Концерт і відчит, 22·10 Союз поезії зі селом (відч.), 22·25 Танкова музика.

## БІРЖА.

**Біржа зачинена.**

ВАРШАВА, 30. VI. ПАТ. Починаючи від сьогодні до 1. вересня п. р. нотування варшавської біржі в суботи припинені.

**ЦІНИ „МАСЛОСОЮЗУ“.**

„Маслосоюз“ повідомляє, що в дні 30. червня ц. р. платив кооперативам за:

| | |
|---|---|
| 1 кг. масла пріма десерове | 1·90 зол. |
| 1 л. молока | 0·13 зол. |
| 1 л. сметани | 0·55 „ |
| 1 к. яєць | 2·15—2·20 „ |

Тенденція на масло, молоко і сметану слаба, на яйця знижкова.

Маслосоюз повідомляє, що 30. червня п. р. платив своїм доставцям за 1 кг. живої ваги птиці, льоко подвіря птахомясарні „М. С.“ у Львові (вул. Б. Гловацького 23):

Нормальні курята (пара курят важить не менше як 1·20 кг.) за 1 кг. 1·00 зол.

| | | | |
|---|---|---|---|
| Кури | I класа | „ | 0·80 „ |
| „ | II „ | „ | 0·60 „ |

Тенденція знижкова. На курята яких пара важить менше як 1·20 кг. попиту зовсім нема; також нема попиту на індики, індички, качки і гуси.



## ОПОВІСТКИ

**Кокурс.** Виділ Т-ва „Бурса ім. св. О. Николая в Перемишлі“ оголошує конкурс на приняття учеників так середніх як і вселюдних шкіл до бурси чи „Гімназійного Інституту“ на шк. рік 1934/35. Місячна оплата в Інституті зол. 60 а в бурсі 50 зол. платня згори. На початку шкільного року оплата на інвентар в Інституті 25 зол., в Бурсі 20 зол. платна при вступі. Бувші вихованці мають поновно внести подання. Ті, що винні за оплату не будудуть приняті. Подання з долученою карткою на відповідь треба вносити до 15. липня ц. р. до Управи „Укр. Гімназійного Інституту в Перемишлі“, вул. Баштова ч. 34. На випадок приняття Виділ повідомить про це петента.

1793 Виділ Товариства.



За редакцію відповідає Олександер Костик. Видає Видавнича Спілка „Діло“. З друкарні Вид. Спілки „Діло“. Львів, Ринок 10.